

במדבר

כ"ט אייר תשפ"ג
גליון מס' 385

הדלקת נרות: 18:53
נץ החמה: 05:36
צאת שבת: 20:13
צאת שבת ר"ת: 20:46

אפריון שלמה

המרכז הרוחני

לע"נ משה בן רחמה לע"נ אלברט אברהם בן חנה
לע"נ מרים בת אסתר לרפואת אבלין בת גורגיה
לרפואת שלמה בן מרים הי"ו

אמונה

סופרים את בני ישראל...

איך יתכן שמניין בני שבט לוי במדבר, היה פחות בהרבה מכל שאר השבטים...?

ואם זה לא מספיק, את שאר השבטים מנו מבין עשרים שנה ומעלה וטראו כמה היו שם... ואילו את שבט לוי מנו מבין חודש ומעלה, ואעפ"כ היו רק 22,000... איך זה יתכן?!
אומר הרמב"ן: פשוט מאוד... שבט לוי לא היה בקושי השעבוד, ובעוד שכלל ישראל שהיו בשעבוד מצרים נתברכו "כאשר יענו אותו, כן ירבה וכן יפרוץ", הילודה של שבט לוי נשארה בדרך הטבע...

לנו יוצא מכאן, שבכל קושי שיהודי עובר, בין אם זה בפרנסה, ובין אם זה בבית עם האישה או עם הילדים או שניהם, ובין אם זה בזיווג או בזש"ק, או אפילו אם זה קושי בריאות... התורה מברכת אותו "כאשר יענו אותו, כן ירבה וכן יפרוץ", כמה שקשה לך, כמה שאתה מתענה כרגע... עוד תבוא ישועה, והיא תבוא כקושי העינוי בכפולות!!!

פעם אחת הגיע יהודי להתלונן לר' שלומק'ה זוויעלר שמישהו פתח לו חנות מולו ומקפח את פרנסתו... בהמשך השיחה אותו יהודי הזכיר איזה מעשה מתלמידי הבעש"ט, שלקח קרש של עץ, טבל את זה במים ויוצא פרח וציץ...

ר' שלומק'ה עצר אותו מיד ואמר לו: "יסוד של יהודי זה אמונה! אבל יש דברים שיהודי חייב להאמין, ויש דברים שהוא לא חייב להאמין... וגם בתוך הדברים שהוא חייב להאמין, יש דברים שהוא חייב להאמין, ואם הוא לא מאמין בהם הוא אפיקורס!!! ויש דברים שאם הוא לא מאמין להם, הוא לא אפיקורס..."

אתה אמרת שההוא מקפח לך את הפרנסה... בזה אתה חייב להאמין שמזונותיו של אדם קצובין לו מראש השנה! ומה שכבר קצוב לך מראש השנה, אף אדם לא יוכל לקחת לך לעולם! ואם אתה לא מאמין בזה, אתה אפיקורס!!!
אבל הסיפור על התלמיד שלקח עץ וטבל במים, אני לא נכנס לזה אם זה אמיתי או לא אמיתי... אבל גם אם זה אמיתי, אחד שלא מאמין לסיפור כזה, הוא לא אפיקורס!!!

כל יהודי הוא מאמין, אבל האמונה האמיתית מתגלית רק בשעת מבחן!

דווקא כשבאים לך קשיים, ודווקא שצר ולוחץ, אז האמונה צריכה להתנוצץ...

אם אתה מאמין אתה יודע שזה הדבר אשר ציוה ה'!

תפקידך

"איש על דגלו באותות לבית אבותם".

כולם שואלים מה התורה צריכה לספר לנו שהיו להם דגלים, כדי שכל שבט יכיר את מחנהו...?

והמדרש מספר לנו שהם זכו לדגלים משום שהם ראו את המלאכים מחולקים למחנות של דגלים, ולכן נתאוו גם הם לדגלים... מה הולך כאן?!

אתם יודעים מה זה דגלים?

"אם היה לי את הראש שלו, גם אני הייתי מצליח..."

"אם היה לי את הכסף שיש לו, גם אני הייתי מפזר ככה כסף..."

"אם היתה לי אישה כמו שלו, גם אני הייתי לומד כמוהו..."

"אם היה לי בית כמו שלו, גם אני הייתי מארח יתומים ועניים..."

"אם הייתי גר במקום ההוא, גם אני הייתי עוזר כך לזולת..."

אומר הקב"ה: "איש על דגלו", אם אני שמתני אותך במקום ההוא, עם האישה הזאת, בבית הזה ועם הילדים האלו...

ככה אני רוצה שתעבוד אותי!

דווקא בבית הזה, ודווקא עם הילדים האלו, ודווקא עם הכסף הזה, ובדיוק כמו שנתתי לך – ככה אני רוצה... אין אצלי טעויות!!!

לכל אחד יש את הדגל שלו!

כשעם ישראל ראו כתות של מלאכים יורדים מן השמיים, הם ראו דבר פלא... אף מלאך לא מתקנא במלאך השני!

למיכאל יש את התפקיד שלו, וגבריאל לא מתקנא בו...

לרפאל יש ציוד רפואי משוכלל, ונוריאל לא נותן בו עיניו...

ואפילו שאליהו מגיע לכל מקום בארבע על ארבע חדיש, אף מלאך לא מסובב את הראש שלו כשהוא עובר...

כל אחד עומד במקומו, ואפילו לא מנסה להיכנס בתחום של השני! כולם מקבלים עליהם עול מלכות שמים זה מזה, ולא מהרהרים אחר מידותיו של הקב"ה...

וכולם נותנים רשות זה לזה להקדיש ליוצרם, במקום לשים מקלות בגלגלים של השני, הם מכבדים אותו... למה?

כי הם מבינים שאם כל אחד ימלא את התפקיד שלו, ויעשה את מה שהשי"ת ביקש ממנו... רק כך מתרבה כבוד שמיים!

הכל לכבודו של הקב"ה!!!

ר' מאיר שפירא היה רב בסוניק לפני שהוא הגיע ללובלין. הוא נסע פעם לרב מצ'ורטקוב לשבת, והרב כיבד אותו בברכת החודש

ובתפילת מוסף... אחרי התפילה אמר לו הצ'ורטקובר: התפילה הייתה מדהימה! איזו חזנות מהוללת!

שאל ר' מאיר שפירא את הרב: אם הרב כל כך נהנה מהתפילה, אז אולי עדיף שאעזוב את הרבנות בסוניק ואהפוך כאן לחזן קבוע?

אמר לו הרב: הקב"ה ברא את כל בריותיו עם עיניים פה ואף, ובכל זאת אף אחד לא דומה לחבירו... כשם שפרצופיהם שונים...

ואם כך בחיצוניות, כל שכן בפנימיות! וממילא לכל בריה תפקיד מיוחד... ומה שאתה נמשך אליו והקב"ה זימן לך – זהו תפקידך!

הפינה הרגישה

לא רק מלכי אנגליה מנסים לחקות את שלמה המלך... גם הצאר הרוסי היה מנסה לחקותו... הוא היה נוהג להתחפש לאדם פשוט ולהסתובב במדינה, ומתערבב עם הציבור... יום אחד הוא התיישב במקום מסויים, והתיידד עם מלמד שלא היה לו הרבה שכל... הוא שאל את המלמד: ממה אתה מתפרנס? ענה לו המלמד: אני מלמד תינוקות, וההורים משלמים לי שכר לימוד.

אמר לו הצאר: "א'שיינע פרנסה"... פרנסה יפה! אח"כ המלמד שאל את הצאר הרוסי: וממה אתה מתפרנס? ענה לו הצאר: אני אגיד לך את האמת... אני הקיסר של רוסיה, ואני מתפרנס מהמיסים של פטרבורג, מוסקבה, ואוקראינה... כל הבנקים שבמדינה, כל החנויות, כל בארות הגז כל האוצרות של המדינה... הכל זה שלי! אמר לו המלמד: "א'שיינע פרנסה!". אתם מבינים למה לא היה לו הרבה שכל? הצאר אומר לו שהוא מחזיק את כל האוצרות והכספים של מדינת רוסיה, והוא חווה את דעתו הרמה, שזו אכן פרנסה יפה... אומר החתם סופר: בדיוק ככה אנחנו חיים בשבת.

אתה חושב שכל השבוע אתה עובד, ואז כשמגיעה שבת מנוחה אתה אומר בשפה רפה: "מקור הברכה"... "א'שיינע פרנסה"... למה? אתה חושב שאתה עושה כבוד לשבת... אבל מה האמת? ששבת היא הבעלת בית על כל השפע שבעולם! על הכל!!! כל הנהרות של הברכות יוצאים מתוך השבת! אם באמת היית מבין מה זו שבת, היית שואג את זה שהיא מקור הברכה כמו אריה!!! תתנתק מהחיבור לקללת 'בזעת אפך תאכל לחם', ותתחבר למקור הברכה האמיתי!

צדיקים

רבנו ישראל הגר זצוק"ל

החסיד ר' דוד סלר חלם פעם, כי הובא למשפט בפני בית הדין שלמעלה ונפסק דינו להסתלק מן העולם. לפתע ראה, שנפתחה דלת ורבינו נכנס, ניגש אל שולחן הדיינים והחל לטעון לטובת הנדון. לאחר הטיעון שוב דנו השופטים, ויצא הפסק, שיש להשאירו בחיים. בקומו בבוקר זכר ר' דוד את חלומו, והיות שלא מצא מנוחה לנפשו, נסע אל רבינו זצ"ל. תיכף בהכנסו בטרם פצה פיו לספר חלומו, אמר לו הצדיק: "אבל הטענות שלי בכל זאת הועילו" אזי

ימא דהילולא כטי אייר

הבין, שזה לא היה חלום גרידא, כי אם מציאות ממש. יהודי מטרנובה חלה פעם קשות, ואיתו גם ילדו. מחלתם נמשכה זמן מסוים, ועקרת הבית טיפלה בעמל רב בשני החולים. באחד הימים, ביושבה לנוח קמעא מרוב עייפותה, השעינה ראשה על השלחן ונרדמה. והנה חלמה, שנכנסה לאולם גדול, שם ישבו רבנים בעלי הדרת פנים ולמדו תורה. היא התייצבה בפתח, הסתכלה והזינה עיניה במראה מתוך הנאה. לפתע ניגש אליה יהודי מהיושבים שם ושאל אותה: "האם שמך עטל בת פרל?" "כן", השיבה האשה. פתח היהודי את ידיו וראתה, כי בידו האחת החזיק אבן יקרה גדולה ובידו השנייה קטנה. "באיזה יהלום את בוחרת?" שאל אותה בעל הדרת הפנים. "רבי, אני חפצה בשניהם", ענתה האשה. "את שניהם גם לי אין נותנים", הפטיר נשוא הפנים. "אם כן אני בוחרת בגדול", אמרה האשה, ותיקף משנתה. לא עבר מעת לעת ובעל האשה, הבריא, אולם הילד החולה ל"ע נפטר. חודשים מספר לאחר מכן בא רבינו לביקור במרמורש, ובין הבאים אליו עם הפתקאות היו גם הבעל והאשה הללו. בהיכנסם אל הקודש פנימה, הכירה האשה, כי רבינו הוא זה שנתן לה לבחור בין היהלומים, וכתוצאה מאותה בחירה הבריא בעלה ובנה נפטר ל"ע. בהיזכרה בכל המאורע, הזדעזעה מאד והתעלפה. מיד הוציאוה משם, ובהשב נפשה בקרבה סיפרה את כל השתלשלות האירועים.

בתקופת מלחמת העולם באו מספר יהודים מעיר סיגט אל רבינו והתאונו, כי בלשכת הגיוס שבעירם מונה קצין אוסטרי בשם דיאמנט, שהוא קפדן מאד. מסרב לקבל שוחד ומגייס כל אחד לצבא. הצית רבנו סיגריה והסתובב בחדרו אנה ואנה כשהוא מהורהר. כעבור זמן מסוים אמר: "סעו לביתכם, חצי דיאמנט המתקתי". למחרת, כל מי שהלך להתייצב שוחרר.

בס"ד

'דעת זקנים' הינו יקב בוטיק המייצר יין ברמה הגבוהה ביותר מענבים מובחרים ביותר מכל אזורי הסלתא שבארץ ישראל. היין מתיישן בחביות עץ אלון צרפתי משובחות, ומאופיין בטעמים ארומתיים מתקתקים, גוף מלא ומאוזן וסיומת חלקה ונעימה להפליא. ייחודיות היקב היא שהיין נעשה בו בקדושה כמפורש בזוהר הקדוש (שמיני מ). שכל השפע הנמשך לאדם ולעולם תלוי באופן עשיית היין.

אז איך אנחנו מכינים יין בקדושה?

קודם כל היין נעשה רק ע"י אברכים יר"ש | כל האברכים טובלים במקוה טהרה לפני העבודה ביקב | אף אדם לא נכנס ליקב מלבד העובדים בו | היין נעשה לשם מצוות קידוש, הבדלה, עונג שבת ויו"ט, ארבע כוסות, פורים, ברית מילה, חופה וקידושין כמבואר בהקדמת הגר"א לתיקוני הזוהר | גוי לא ראה את היין כחומרת השליה הקדוש והבן איש חי | מעשר ראשון חולק ללויים בפועל | לא מבושל | בקבוק חדש | ללא חשש חילול שבת | ברכתו 'הגפן' אף לדעת הרמב"ם.

כי הקדושה עושה את שלה, מספיק רק לטעום כדי להבין...

חיפה: 0527-654417

בני ברק: 050-4173393

ירושלים / בית שמש / ביתר עלית: 0527-692603

דעת זקנים

רוצה לענג את השבת
ביין הכי מהודר שיש?

רוצה להפתיע את כולם ב'שבע ברכות'?

בהשגחת הבר"ן
ירושלים
דעת זקנים

נא לא לקרוא בשעת התפילה

העלון טעון גבייה